

Generalinio vyresniojo aplinkraštis
Švč. M. Marijos Nekaltojo Prasidėjimo iškilmei,
2008 12 08,
baigiant Padėkos metus už Tėvo Įsteigėjo beatifikaciją
ir pradant Vienuolijos Atnaujinimo Jubiliejaus metus

Teatnaujina mus Šventoji Dvasia!

Prot. n. 367/2008

Brangieji Broliai,

<1> Šiandien, Švč. Mergelės Marijos Nekaltojo Prasidėjimo iškilmeje, kai vienijamės į minčių ir širdžių bendrystę, karštai sveikinu Jus kiekvieną, pradėdamas vyriausiais pašaukimo broliais ir baigdamas tais, kurie pirmą kartą dalyvauja mūsų Globėjos iškilmeje. Dėkoju už didžiausią bendrijos lobį – ištikimą bendrystę Kristaus draugėje – ir už dažnai nepastebimą kasdienį darbą.

<2> Motinos Marijos nekaltasis prasidėjimas yra nuostabus visos Švč. Trejybės darbas: nesuinteresuotos Dievo Tėvo meilės ženklas, Jėzus Kristus įvykdyto atpirkimo išraiška, Šventosios Dvasios veikimui tobulai atviras gyvenimas. Kontempliuodami šią paslaptį, mes žavimės savo marionišku pašaukimu. Iš susižavėjimo kyla bekraštis pasitikėjimas, džiaugsmas bei dėkingumas Dievui, ir mes imame trokšti vien to, kad Dievas mumyse kiekviename nuveiktų tai, ką yra nuveikęs Marijoje: *kad būtume šventi ir nesutepti Jo akivaizdoje (Ef 5,27)*, kad užsidegę skelbtume visam pasauliui Dievo meilę, kuri galingesnė už visokį blogį ir visa daro nauja. Kartu mus liūdina mūsų nuodėmė, vedanti į mirtį ir teršianti Bažnyčios veidą. Nekaltajame Marijos prasidėjime vėl atrandame tiesos ir meilės grožį, randame kelią į Dievą. Todėl šiandien iš visos širdies šaukiame: *Immaculata Virginis Mariae Conceptio sit nobis salus et protectio*.

<3> Šiandien baigiame Padėkos metus už Tėvo Įsteigėjo beatifikaciją. Atėjo laikas mėginti juos apibendrinti. Tad ypatingai sveikiname mūsų brolius Filipinuose. Ant savo pečių jie neša sunkiausią našta – naujos misijos įkūrimą kaip padėkos ženklą už beatifikaciją. Jau patys pirmieji mėnesiai parodė, jog ta misija reikalauja daug pasiaukojimo ir pasitikėjimo Dievu netikrumuose, bet kartu žadina viltį ir atveria mums naujus horizontus. Meile ir rūpestingumu apgaubkime ten dirbančius misionierius ir tam darbui besirengiančiuosius. Atskiru laišku painformuosiu brolius, kokius planus Filipinuose turime ir kaip visos marijonų bendruomenės ir institucijos galės prisidėti prie tos misijos įgyvendinimo.

<4> Su beatifikacija rišome daug vilčių. Galbūt atrodė, kad ji išspręs visas mūsų problemas, nugalės krizę, praplės mūsų eiles, ypač pagausins pašaukimų. Taip neįvyko. Supratome, kad reikia kažko rimtesnio, kad negana tariamų permainių ir klaidingo pasididžiavimo, jog mūsų daugėja ir mes vis tobuliau apaštalaujame. Dievas nori paskatinti mus keistis iš pagrindų ir grįžti prie mūsų šaknų – sekti Jėzumi Kristumi ir gyventi pirmine charizma. Tėvo Papčinskio beatifikacija yra dovana Vienuolijai, galinti atversti naują puslapį mūsų istorijoje. Ar tai ne iliuzija? Gal troškimus laikome realybe? O gal Dievas iš tiesų nori atkreipti mūsų dėmesį į tai, nuo ko priklauso Vienuolijos ateitis?

<5> Mėginome atsakyti į šį klausimą per praėjusius metus susikaupimo dienomis, per rekolekcijas, mokslines sesijas ir studijuodami Įsteigėjo raštus. Norėdamas sutelkti mūsų patirtį ir pakviesti dar kartą susimąstyti, paprašiau visus marijonus parašyti liudijimus apie tėvą Papčinskį ir jo beatifikaciją. Šiomis dienomis vykstančiame generaliniame konvente norėtume atpažinti savotišką *kairos*, kuriuo buvo Įsteigėjo beatifikacija, ir rasti konkrečių pasiūlymų, kaip atsiliiepti į tą *kairos*. Jau pirmieji gauti pareiškimai, atrodo, tvirtina, kad beatifikacija Dievas ragina mus grįžti prie mūsų charizmos: Dievo Motinos nekaltojo prasidėjimo garbės skleidimo, pagalbos mirusiesiems ir plačiai suprantamo evangelizavimo. Viskas byloja, kad mūsų ateitis priklausys nuo to, kaip atpažinsime šį laiko ženklą.

<6> Šiandien taip pat pradame pal. Jurgio Matulaičio atlikto mūsų Vienuolijos atgaivinimo ir reformos 100 metų Jubiliejaus metus. Kad mūsų bendrija prieš 100 metų buvo išgelbėta nuo mirties ir reformuota, yra turbūt didžiausia Gailastingojo Dievo suteikta patirtis, rodanti, kad mes rūpime Dievui ir kad mūsų charizma reikalinga Bažnyčiai. Prabėgus šimtmečiui, norime grįžti prie to įvykio ir dėkoti Viešpačiui už Jo Gailastingumo dovaną. Norime apžvelgti praėjusius šimtą metų, padėkoti Dievui už visa, kas kilo iš dvasios ir davė gerų vaisių, atsiprašyti Jį už nuodėmes, kurios niokojo mus ir mūsų bendriją. Visų labiausiai norime melsti Dievą, kad ir šiandien kiekvienam mūsų ir visai Vienuolijai įkvėptų savo Dvasios ir mes Jo galios perkeisti vykdytume savo pašaukimą Bažnyčioje ir pasaulyje. Svarbu ne tik kalbėti apie charizmą, bet ir ja gyventi.

<7> Vienuolijos reformos 100 metų sukaktis teikia progą iš laiko perspektyvos dar kartą pažiūrėti, kurie reformos elementai pastoviai praturtina ir išskleidžia mūsų charizmą bei gyvenimo ir darbo stilių, o kurie buvo atsiradę dėl istorinių reikalavimų norint pritaikyti Vienuoliją gyvenimui konspiracijos sąlygomis, o šiandien yra netekę aktualumo. Todėl norime Jubiliejaus metais išstudijuoti klausimą istoriškai ir

teologiškai, be jokių išankstinių nusistatymų (įvyks simpoziumas Lichenyje). Pasirodo, mes ne tik mažai pažinome tėvą Papčinskį ir jo raštus, bet taip pat lig šiol negana pažįstame atnaujinimo aplinkybes ir pal. Jurgio raštus apie Vienuolijos pobūdį (Vedamoji mintis, pirmosios Instrukcijos). Kaip Palaimintasis sako, jos turėjo papildyti jo parengtą Konstituciją. Kviečiu tad Jubiliejaus metais kasdien prieš bendrus pietus ar vakarienę bent trumpai paskaityti pal. Jurgio raštų.

<8> Pirmoji atnaujintos Vienuolijos karta pal. Jurgį vadino reformatoriumi. Atrodo, tai teisingas apibrėžimas. Bažnyčios tradicijoje reforma būdavo vadinami du procesai. Dabar dažniausiai reforma reiškia bažnytinių institucijų išorinių formų pakeitimą. Mūsų bendrijoje kaip tik tai įvyko XX a. pradžioje. Verta prisiminti, kad apie XI a. *reforma* buvo taikoma tik žmogui, kuris turėjo būti suformuotas pagal Jėzaus Kristaus pavyzdį. Taj gali atlikti vien Šventoji Dvasia. Kiekvienas Dievo veikalas ir kiekviena tikra reforma Bažnyčioje kyla iš Šventosios Dvasios ir prasideda nuo širdies ir proto pasikeitimo (metanoja), t.y. nuo žmogaus atsivertimo. Nors žodis reforma šiandien gali kelti neigiamus atgarsius, bet per vienuolika pirmųjų amžių jis Bažnyčioje išreiškė atsivertimo esmę. Palaimintasis Jurgis meldėsi: *Uždek tik, Viešpatie, mūsų širdis Tavo meilės ugnimi! Duok tik mums Tavo Šv. Dvasią, kad mes tikrai visko išsižadėję Tavo garbei ir Tavo Bažnyčiai visiškai, pilnai atsiduotume.* (1910 X 25, *Užrašai*, p. 16) Dievas iš klausė jo prašymą ir padarė jį savo Dvasios reformatoriškojo veikimo įrankiu.

<9> Taigi šiandien, kai pradėdame Vienuolijos atgaivinimo ir reformos Jubiliejaus metus, karštai prašau save ir Jus kiekvieną: *Leiskime, kad Šventoji Dvasia mus atnaujintų!* Juk iš Šventosios Dvasios ateina atsivertimo dovana. Šventoji Dvasia turi galią supanašinti mus su Jėzumi Kristumi ir uždegti mumyse marijonų charizmą. Dvasia įgalina mus priimti brolių, ypač tą sunkiai sugyvenamą, ir gailėtingai jam atleisti. Žmogaus širdies skauda drama, kad jis ne tik nelaiko blogu dalyku, jei visas viltis sudeda į savo sugebėjimus ir ima tvarkyti savo gyvenimą pagal savo planą, bet ir nenumano, kokį gėrį jam siūlo Jėzus Kristus. Galima gi gyventi vienuolyne ir būti toli nuo Dievo. Klysta, kurie mano, kad įžadai ir šventimai vieną kartą visiems laikams užtikrina išganymą. Klysta ir tie, kurie, įsižiūrėję į savo veiklos laimėjimus, jog gyvena taip, tarsi jiems Dievo neberekėtų. Galima gyventi vienuolyne ir negyventi dvasinio gyvenimo. Ar ne per dažnai atleidžiame save nuo bendros ir asmeninės maldos, meditacijos, Dievo žodžio klausymo, sąžinės patikros ir tylos? Juk malda – pirmasis mūsų dvasinio gyvenimo šaltinis – turėtų būti praleidžiama visų paskiausia. Ar dvasinio gyvenimo dažnai nepakeičiame interneto pokalbiais? Ar gyvenimo Šventijoje Dvasioje vieton dažnai nestoja perdėtas veiklumas? Galima netgi padoriai gyventi, remiantis savo jėgomis, bet be Dvasios jėgos neįmanoma sekti Jėzumi Kristumi. Galbūt kas nors, žmogiškai žiūrint, gražiai darbuosis, bet jeigu jo veikla nekyla iš Šventosios Dvasios, ji mažai patarnaus kitų žmonių išganymui.

<10> Galima gyventi vienuolyne – pasaulietiška. Taikliai sako tėvas Įsteigėjas: *Kokia tau nauda, jeigu išorėje vaizduosi vienuolį, o viduje būsi blogesnis už blogiausius pasauliečius?* (IC, 146 r.) Tėvo Stanislovo manymu, būklė žmogaus, kuris pasirinko vienuolio kelią, bet pagal jį negyvena, yra *tragiškiausia ir apgailėtina, blogesnė negu žmonių, klaidžiojančių gyvenimo šunkeliais.*

<11> *Leisk, kad Šventoji Dvasia tave atnaujintų.* Šito prašau ir tuos, kurių yra įsipainioję į vienokias ar kitokias nuodėmes, žudančias džiaugsmą ir sekimo Kristumi entuziazmą. Šituo kvietimu kreipiuosi ir į tuos, kurie išgyvena tikėjimo krizę, kurie galbūt linkę palikti Vienuoliją ir savaip susitvarkyti gyvenimą. Betgi kartą duoti įžadai privalo būti vykdomi! Gal manome kitur geriau tarnausią Bažnyčiai? Tuščios iliuzijos! Į sunkumus, smarkias pagundas, pralaimėjimus ir neištikimybes – asmeniniame ar visos mūsų bendrijos gyvenime – žiūrėkime kaip į Dievo siunčiamą apvalymą, reikalaujantį dar labiau remtis vien Juo. Krizių momentais nebegalime gyventi bet kaip, vidutiniškai. Arba ryžtingai žengsime prie Dievo, arba mirsime.

<12> Kiekviena bendruomenė jau gavo Jubiliejaus minėjimų programą. Su Generaline taryba ją parengė kun. dr. Janusz Kumala, – labai nuoširdžiai jam dėkoju. Visus pašaukimo brolius prašau susipažinti su ta programa, noriai ir su tikėjimu ją vykdyti. Visų labiausiai siūlau ir prašau, kad mūsų Jubiliejus būtų intensyvios maldos Šventajai Dvasiai ir klusnumo Jos veikimui laikas. Prieš 100 metų Dievas ne tik išgelbėjo mūsų bendriją nuo mirties, bet ir su didžia galybe įkvėpė jai savo Dvasios. Melskime, kad ir šiandien Šventoji Dvasia mumyse *uždegtų savo meilės ugnį*, kuri pagavo Vakarienes menėje susirinkusius apaštalus ir davė pradžią Bažnyčiai; *ugni*, kuri liepsnojo tėvo Stanislovo širdyje ir davė pradžią mūsų vienuoliškajai bendrijai; *ugni*, kuri užvaldė tėvą Jurgį ir privertė jį atgaivinti ir reformuoti mūsų bendriją.

<13> Jubiliejaus metais mus kiekvieną ir visą bendriją pavedu Dievo Tėvo gailėtingumui, gydančiai Jėzaus galybei ir gaivinančiai Šventosios Dvasios jėgai. Nekaltai Pradėtają meldžiu motiniškai užtarti mus, savo vaikus.

Jan M. Rokosz MIC
Generalinis vyresnysis